

paa de aarlige Love, og vi har jo i Versailles-Traktatens Art. 112, 2det Stykke, netop en Basis for at vælge en særlig Fremgangsmaade, idet denne Bestemmelse i Traktaten gaar ud paa, at alle de Personer, der er tilflyttet de sønderjydske Landsdele efter 1. Oktober 1918, kun skal kunne erhverve dansk Indfødsret „moyennant une autorisation du gouvernement danois“, hvilket selvfølgelig kun kan ske ved Lov, saaledes som det ogsaa i sin Tid blev pointeret i Paris under Forhandlingerne mellem Rigsdagsdelegationen og den belgisk-slesvigske Kommission. Disse Personer findes, for saa vidt de falder ind under denne Bestemmelse, i et ikke ringe Antal optaget paa det foreliggende Lovforslag.

Tilbage er hele den Kategori af Personer, som vilde have Optionsret, saafremt den tresidede Traktat Art. 3, 2det Stykke, var traadt i Kraft, denne Bestemmelse, der tillagde alle de Personer Optionsret, der a) var født i det Omraade, der forblev hos Tyskland, eller b) havde boet i dette Omraade siden senest 1. Januar 1900, eller c) havde været optaget paa de af den internationale Kommission udarbejdede Valglister. Dette Udkast blev den 31. Maj 1920 af de allierede og associerede Magter tilstillet den danske Regering, som accepterede det under 6. Juni 1920, og ved Danmarks Accept gav man alle de Personer, der vilde have erhvervet Optionsret i Medfør af denne Bestemmelse, en berettiget Forventning om at kunne erhverve dansk Indfødsret.

Maa jeg benytte denne Løjlighed til at rette en Forespørgsel til den højtærede Minister i Anledning af en Meddelelse, som i Slutningen af sidste Aar udsendtes af Formanden for den tyske Rigsdag. I Versailles-Traktatens Art. 91, 3die Stykke, fastsættes det, at indenfor en Frist af 2 Aar efter Versailles-Traktatens Ikrafttræden, det vil altsaa sige indtil 10. Januar 1922, skulde de tyske Statsborgere, der er over 18 Aar gamle og domicilerede paa et af de Omraader, der anerkendes som udgørende en Del af den polske Stat, kunne erhverve Ret til at optere for Tyskland. Da Udløbet af denne Optionsfrist for Polen nærmede sig, udsendte Formanden for den tyske Rigsdag den 27. December i Fjor en Meddelelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse her: „I Rigsdagen er der Enighed om, at der maa drages Omsorg for, at der ikke voldes Folk af tysk Afstamning fra de afstaaede Omraader, som senere vil genopnaa tysk Undersaatsret, nogen Vanskelighed, men tværtimod ydes dem enhver mulig Lettelse

ved de foreskrevne Formaliteter. Et saadant Krav fra Rigsdagen til Regeringen vil finde almindelig Tilslutning hos Partierne og beredvilligt blive opfyldt af Regeringen.“ Et af de tyske Blade i Nordslesvig — det var, saa vidt jeg mindes, „Apenrader Tageblatt“ — udtalte sin Glæde over denne Meddelelse, der altsaa, som sagt, var fremkaldt af Forholdene i Polen, og Bladet skrev den Gang: „Vi kan paa Grundlag af denne Meddelelse kun endnu en Gang indtrængende tilraade alle optionsberettigede: Opter ikke for hastigt for Tyskland; I vil ogsaa efter Optionsfristens Udløb uden Vanskelighed kunne blive tyske Undersaatter.“ Der gaar for Tiden gennem Bladene en Meddelelse om, at Antallet af Optionsandragender Syd for Grænsen er vokset i en betydelig Grad, medens man i hele den forløbne Tid af Optionsfristen ikke har haft et særlig stort Antal Optionsandragender. Det er jo kun naturligt, at de Mennesker, hvem Versailles-Traktatens Art. 112 har tillagt Optionsret for Danmark, nu, da Fristen nærmer sig sit Udløb den 15. Juni i Aar, synes, at de i alle Tilfælde maa sikre sig overfor Fremtiden, den Fremtid, om hvilken de ikke ved, hvad den bringer, ved at afgive en Optionserklæring. De betragtes jo i og for sig som danske Statsborgere fra det Øjeblik, Optionserklæringen afgives, men effektivt bliver den først i det Øjeblik, de forlægger deres Bopæl til den Stat, for hvilken de opterer, in casu til Danmark. Jeg vil tro, at det vilde virke i høj Grad beroligende paa mange af de Danske Syd for Grænsen, dersom den højtærede Indenrigsminister her kunde erklære, at man fra den danske Regerings Side ogsaa i Fremtiden efter Optionsfristens Udløb vil stille sig velvilligt overfor Andragender fra saadanne Personer, der har haft Optionsret i Henhold til Versailles-Traktatens Art. 112 og Loven af 5. December 1920 § 3, men i sin Tid ikke gjorde Brug af den. Ligeledes vil jeg i Betragtning af den store Betydning, som Erhvervelsen af dansk Indfødsret har for en Mængde Mennesker, henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han her vil udtale, hvorvidt den højtærede Regering vil stille sig velvilligt ogsaa i Fremtiden overfor Andragender om Erhvervelse af dansk Indfødsret, der fremkommer fra saadanne Personer, der ifølge Udkastet til den tresidede Traktats Art. 3 havde en berettiget Forventning om, at man fra Regeringens Side vilde stille sig velvilligt overfor deres Begøring om Erhvervelse af dansk Indfødsret.